

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαιτησίαν
τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Διὰ μεταβάλλουσαι διέθου-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλουσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπ'
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διατὶ ὄχι καὶ τὰ κορίτσια; — Ἡ Βασίλισσα Μαρία Χριστίνα. (Ἰπὸ
κ. Ἐλένης Γεωργιάδου). — Αἱ γυναῖκες καὶ τὰ ἐργαστήρια τῶν ἀρ-
χαίων Παρισίων κατὰ τὸ Γαλλικόν. — Τὸ Νέον Συμβόλαιον. — Πῶς
ἐργάζονται οἱ μεγάλοι συγγραφεῖς (ὑπὸ δος. Εἰρήνης Νικολαΐδου). —
Ἡ Ἐκθεσις τῆς Χαλκίδου. — Ἡ φίλια (ὑπὸ δος. Μαρίας Πινέλη). —
Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς ἢ Φ-ντασία (μετάφρασις δος Εἰρήνης Νι-
κολαΐδου). —

ΔΙΑΤΙ ΟΧΙ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ;

Ὅπως ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι νομίζουν ὅτι ἡ γυ-
μναστικὴ εἶναι πρᾶγμα περιττὸν καὶ ἀνωφελές διὰ τὰς γυναῖ-
κας, ὑπάρχουν ἴσως καὶ ἄλλοι, οἱ ὅποιοι πιστεύουν ὅτι ὁ
ὑπαίθριος ἀήρ, ὁ καθαρὸς ἀήρ τῆς ἐξοχῆς καὶ τῶν δασῶν εἶ-
ναι πολυτέλεια περιττὴ διὰ τοὺς γυναικείους πνεύμονας.

Αὐτὴν τὴν ἰδέαν μοῦ ἐνέπνευσαν αἱ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐ-
τὰς διδασκόμεναι ἢ μίξ τὴν ἄλλην ἐκδρομαὶ τῶν μαθητῶν
τῶν δημοτικῶν σχολείων, ὅχι ὁμοῦ καὶ τῶν μαθητριῶν.

Ὁ σιδηρόδρομος Κηφισίας ἐπὶ εἴκοσιν ἤδη κατὰ σειρὰν
ἡμέρας, ἐν ἀλλὰ τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην μεταφέρει ἀνά
ἐκατοντάδας τοὺς μικροὺς μαθητὰς μετὰ τοὺς διδασκάλους τῶν
καὶ τὰ κωνοστράκιά τῶν τοῦ προγεύματος εἰς τὸ Στροφύλλι
ἢ τὸ Κεφκλάρι ἐν συνοδείᾳ μουσικῶν καὶ ἀσμάτων καὶ μετὰ
τὴν χαρὰν καὶ ἀπόλαυσιν, ἣν αἰσθάνονται οἱ μικροσκοπικοὶ
αὐτοὶ καθημερινοὶ αἰχμάλωτοι τῶν τεσσάρων τοίχων τῶν
δημοσίων σχολείων διὰ τὴν ἐλευθερίαν μιᾶς ἡμέρας μέσα
εἰς τὸ πρᾶσινον περιβάλλον τῆς φύσεως καὶ εἰς τὸν πευκομυ-
ρισμένον καὶ ζωογόνον ἀέρα τῆς ἐξοχῆς.

Ἡ μικρὰ πλατεῖα τοῦ σταθμοῦ ἀπὸ τὰς ἐξ ὄρας τῆς
πρωῆς ἀντὶ τῶν τακτικῶν ἐκδρομῶν τῆς, οἱ ὅποιοι νυ-
σταλέοι ἀκόμη καὶ δύσθυμοι φέρονται ὡς θύματα εἰς τὰς ἀ-
μάξας, εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὸν μικρόκοσμον τῶν παιδιῶν, τὰ

ὅποια φαιδρὰ καὶ εὐθυμὰ μετὰ πηδήματα καὶ τραγούδια καὶ
μετὰ τὴν συγκίνησιν τῆς προσδοκωμένης διασκεδάσεως, τρέ-
χουν, φωνάζουν, λαμβάνουν θέσεις, εὐτυχῆ τέλος πάντων δι-
ότι διὰ μίαν τοῦλάχιστον ἡμέραν συντρίβονται τὰ δεσμά
τῶν τῆς τεχνητῆς καὶ κατὰ συνθήκην ζωῆς καὶ ἐπ'ἀνέρχον-
ται εἰς τὴν μεγάλην μητέρα φύσιν.

Καὶ τώρα ἐρωτῶμεν διατὶ ὄχι καὶ διὰ τὰ κορίτσια ἡ μι-
κρὰ αὐτὴ πανήγυρις τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς ψυχῆς συγχρό-
νως; Διατὶ ὄχι καὶ δι' αὐτὰ ἐν μικρῶν μερίδιον καθαρῶ καὶ
μυρισμένου ἀέρος; Διατὶ ὄχι καὶ δι' αὐτὰ ὀλίγη κίνησις μέ-
σα εἰς τὸ δάσος τῶν πεύκων καὶ ὀλίγη εὐθυμία καὶ ζωῆς
ἐντὸς τῶν τυπικῶν υποχρεώσεων καὶ τῆς κατὰ συνθήκην
ζωῆς, εἰς τὴν ὅποιαν περισσότερον τὰ καταδικάζει ἀπὸ τὰ
παιδικὰ ἔως τὰ γεροντικά τῶν ἔτη ἐν ψευδῆς κοινωνικῶν
καθεστώ; ;

Οἱ παιδαγωγοὶ, ὑποθέτω, ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τῶν ὀπίων
διοργανοῦνται αἱ παιδικαὶ αὐταὶ ἐορταί, δὲν ἤσαν βεβαίως
γχαμμένοι εἰς κενὸν παιδαγωγικὸν βιβλίον, ὅτι ὁ καθαρὸς
ἀήρ καὶ ἡ ζωὴ τοῦ πρασίνου καὶ ἡ κίνησις ἀνάγονται εἰς τὰ
προνόμια ἐπὶ τῶν ὀπίων ἔχουν δικαίωμα μόνον τὰ ἄρρενα,
ἀλλ' οὔτε ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἐτελειοποιήθησαν εἰς τὴν Γαλλίαν
καὶ Γερμανίαν εἶδαν νὰ γίνεται καὶ ἐκεῖ καμμία διάκρισις
ψυχγωγικῆ μετὰ τὸ ἄρρένων καὶ θηλέων.

Διατὶ λοιπὸν οἱ κ. ἐπιθεωρηταὶ δὲν συμβουλεύουν καὶ εἰς
τὰς διδασκαλίσσας τὴν ὠραϊκαναυτὴν συνήθειαν τῶν σχολικῶν
ἐκδρομῶν; Διατὶ μάλιστα δι' ἄρρενα καὶ θήλας νὰ μὴ ὀρι-
σθῆ μίαν ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος δι' ἐκδρομὰς εἰς τὸ ὑπαιθρον,
ὅπου ἀποτελεσματικωτέρη ἡμπορεῖ νὰ γίνῃ ἡδιδασκαλία ἀπὸ
τὸ μέγαλον βιβλίον τῆς φύσεως, ἢ ὅποια ἐκθέτει ὅλα τὰ
κάλλη τῆς καὶ ἀποκκλύπτει ὅλα τὰ μυστήριά τῆς εἰς τὴν
ἐξοχὴν.

Τὰ σχολικὰ προγράμματα περιλαμβάνουν, νομίζομεν καὶ

μαθήματα φυσικής ιστορίας και πραγματογνωσίας. Διατί τα μαθήματα αυτά να μη διδάσκονται τὰς μεταμεσημβρινὰς ὥρας, τῆς Πέμπτης ἐπὶ περὶ ἀειγματοῦ, εἰς τὸ ὑπαιθρον κάτω ἀπὸ τὸν ἀνοικτὸν ὀρίζοντα καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς φύσεως, ἢ ὁποῖα ὀργιάζει εἰς χρώματα καὶ γονιμότητα εἰς τὸ αἰὼνιον καὶ ἀτελείωτον ἔργον τῆς, τῆς ἀναπαραγωγῆς; Καποὺ ἄλλοῦ εἰμπορεῖ ὁ διδάσκαλος νὰ γίνῃ περισσώτερον καταληπτός, ὅταν ὁμιλῇ, ὅχι μόνον περὶ τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἀλλὰ καὶ περὶ τοῦ μεγάλου ἔργου τοῦ Δημιουργοῦ, παρὰ μέσα εἰς τὸν ἀπεραντὸν καὶ ἀνοικτὸν ναὸν τῆς φύσεως, τὴν ὁποῖαν τόσον τελείως ἐποπτεύει καὶ διευθύνει ὁ παντεπόπτης τοῦ κόσμου "Αρχων; Ποῦ ἄλλοῦ αἱ ποιητικαὶ σελίδες τῆς Δημιουργίας καὶ αἱ εἰδυλιακκαὶ σινηκαὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης εἰμποροῦν νὰ ἐξιστορηθοῦν καὶ ἀναπτυχθοῦν καὶ κατανοηθοῦν ἐντελέστερον παρὰ μέσα εἰς τὸ ἀτελείωτον βασίλειον τῆς φύσεως, μὲ τὴν ὁποῖαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι ἔζων τόσον σφικτὰ συνδεδεμένοι;

Διατί λοιπὸν ἡ ἔμμονὴ εἰς τὰς παλαιὰς συνθηκὰς τῶν κλειστῶν θυρῶν καὶ περὶ τῶν ρυπαρῶν καὶ μολυσμένων θυρῶν καὶ τῶν ἀκόμη ὅπου ὄλος ὁ κόσμος εἰς ξεῦρε. ὅτι εἰς τὸ ὑπαιθρον βασιλεύει ἡ ὑγεία καὶ ἡ ζωὴ, ἐνῶ εἰς τοὺς κλεισμένους τοίχους τὸ μικρόβιον τοῦ θανάτου; Διατί βαθμῶν καὶ κατ' ὀλίγον ὅ,τι γίνεται τῶρα μίαν ἢ δύο φορές τὸν χρόνον καὶ αὐτὸ προνομικῶς διὰ τὰ ἀγῶρια, νὰ μὴ καθιερωθῇ νὰ γίνεται μίαν φοράν τὴν ἐβδομάδα καὶ ἀργότερα κατ' ἡμέραν μίαν ἢ δύο φορές τοῦλάχιστον δι' ἀγῶρια καὶ κορίτσια ἄνευ διακρίσεως;

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΙΑ ΧΡΙΣΤΙΝΑ

Καθ' ἣν στιγμὴν ἡ βασίλισσα τῆς Ἰσπανίας Μαρία—Χριστίνα παραδίδει εἰς τὰς τριπερὰς ἀκόμη χεῖρας τοῦ προχθῆς ἐνγλιωθέντος υἱοῦ τῆς τὸ σκῆπτρον τοῦ Ἰσπανικοῦ κράτους, ἐν βλέμμα ἀνδρομικῶν ἐπὶ τῆς δεκαεπταετοῦς βασιλείας τῆς μᾶς δίδει πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ χαρκατῆρος καὶ τῆς νοημοσύνης τῆς γυναικός, ἢ ὁποῖα ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων καὶ τῶν πολιτικῶν ἀντιδράσεων κατώρθωσε καὶ τὸ βασιλικὸν γόητρον τῆς νὰ διατηρήσῃ ὑψηλὰ καὶ τὸ κράτος τῆς νὰ σώσῃ ἀπὸ ἐμφυλίου σπαραγμοῦς.

Ἡ Μαρία Χριστίνα μέχρι τῆς τρομερῆς ἡμέρας τοῦ πρώτου θανάτου τοῦ συζύγου τῆς Ἀλφόνσου XII ὑπῆρξε μίαν ἀμέριμνος καὶ εὐτυχῆς βασίλισσα, τρέχουσα ἐπὶ ἐξ ἔτη ὀπίσω ἀπὸ κάθε ἀπόλαυσιν καὶ κάθε χαρᾶν, ἀδιάφορος διὰ τὴν πολιτικὴν καὶ ἀποσυρμένη ἀπὸ κάθε δράσιν, ἂν ὅχι ὡς γυνή, βεβαίως ὅμως ὡς βασίλισσα.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὅμως τοῦ θανάτου τοῦ βασιλικῆς συζύγου τῆς, ἡ νεαρὰ βασίλισσα ἠναγκάσθη ὅχι μόνον νὰ βασιλεύσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ κυβερνήσῃ. Δι' ὅλους ἐθεωρεῖτο ἐπίσης ζῆνη διὰ τὰ δημόσια πράγματα ὅσον καὶ διὰ τὸν τόπον. πρῶτον διὰ τὸ ὅτι οἱ Ἰσπανοὶ εἶναι ἀμείλικτοι.

Δευτέρως συζυγὸς τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου, καὶ δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἐγκατασταθεῖσα εἰς Ἰσπανίαν, κατ' ἣν ἐποχὴν ὁ σύζυγός τῆς εἶχε χάσει τὴν δημοτικότητά του, ὑπεδέλετο δυσμενῶς παρὰ τῆς Αὐλῆς καὶ παρὰ τῶν Ἰσπανίδων πριγκηπισσῶν, αἱ ὁποῖαι ἐπέμεναν νὰ τὴν ὀνομάζουν ἀπλοῦστατα Αὐστριακὴν ἀρχιδούκισσαν.

Οὕτω μονωμένη, παρεγνωρισμένη, περίλυπος, μὲ τὸν κίνδυνον νὰ χάσῃ τὴν δυναστείαν καὶ νὰ συναπολεσθῇ μετ' αὐτῆς, ἐν τῷ παιδί, τὸ ὁποῖον θὰ ἐγενεῖτο ἐξ ἡμῶν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς θὰ ἦτο κόρη, ἢ βασίλισσα ἠντιλησεν ἐξ ἑαυτῆς δύναμιν καὶ θάρρος μὲ τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἀπέδιδε πάλιν εἰς τὴν Ἰσπανίαν τὴν ἀπολεσθεῖσαν εὐτυχίαν. Ἀποφασισμένη οὕτω εἰς τὴν πάλιν ἀπεκάλυψε θέλησιν ἰσχυράν, ψυχραιμίαν ἀσυνήθη καὶ ἀποφασιστικότητα σιδηρᾶν.

Ἀρεταὶ τοιαῦται ἐντελῶς ἀσυνήθεις πρὸς τὴν ὀρητικὴν καὶ περὶ τὸν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ λαοῦ τῆς, τῆς εἴλωσαν ἀρχικῶς τὸν σεβασμὸν καὶ ἔπειτα τὴν συμπάθειαν καὶ τὸν θυμωσμὸν ὅλων. Εἰς τρόπον ὅστε ἀπὸ τοῦ ἐνὸς μέχρι τοῦ ἄλλου ἄκρου τῆς Ἰσπανίας ὅλης ὁμοφώνως ὄλοι σήμερον ἀπορίκονται ὅτι ἡ Μαρία-Χριστίνα εἶναι ὁ πρῶτος πολιτικὸς ἀνὴρ τοῦ Ἰσπανικοῦ κράτους.

Ἡ σπανία ψυχραιμία τῆς καὶ ἡ διαυγὴς διάνοια καὶ θέλησις, δι' ἧς κατέστη διάσημος ἡ ἀντιβασιλεία τῆς Ἰσπανίας, κρύπτονται ὑπὸ τὴν γοητικὴν ἐπαγωγὴν καὶ εὐφροσύνην ἐτοιμότητος, εἰς ἣν ὀρεῖται ὅτι διετήρησε τὴν ἐπιρροὴν τῆς καὶ μέχρι τοῦ πεδίου ἀκόμη τῶν ἀντιθέτων τῆς μοναρχίας.

Διηγοῦνται ὅτι μίαν ἡμέραν, ἐνῶ ἡ Μεγαλειότης τῆς διέτρεχε τὸ Escorial, ἐπισκεπτομένη τὰς ἐν αὐτῷ γινόμενας ἐπισκευὰς, αἴφνης ἐπάτησεν εἰς σάνδα κακῶς στερεωμένην καὶ παρ' ὀλίγον νὰ ἐκρημνίζετο. Ὁ κ. Σαγάστας, πρωθυπουργός, ὅστις τὴν συνώδευσεν ἐπρόφθασεν εὐτυχῶς νὰ τὴν κρατήσῃ ἀπὸ τὸ χέρι. Εὐθὺς ὡς ἡ βασίλισσα συνῆλθεν ἀπὸ τὴν πρώτην συγκίνησιν, εὐχαριστοῦσα τὸν σωτῆρά τῆς τοῦ εἶπε: Εἰςξέρετε ἐν τούτοις ὅτι κατὰ τὰ παλαιὰ ἔθιμα τῆς Ἰσπανίας εἶναι ἀπηγορευμένον ἐπὶ ποινῇ θανάτου νὰ ἐγγίσῃ τις ἔστω καὶ τὴν χεῖρα τῆς βασίλισσης! Ἐκτὸς ἐάν εἶναι .. μεγιστὰν τῆς Ἰσπανίας....

Ὁ ὑπουργὸς ἐμειδίασε καὶ ἐνόησε καὶ λέγουν ὅτι ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφάνη περιποιητικὸς πρὸς τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ἐξασφαλίσας οὕτω περισσώτερον καιρὸν τὴν κυβέρνησιν του.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν πρώτων μηνῶν τῆς χηρείας τῆς, μίαν ἐκ τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς τῆς συνεπὸναι μετὰ σεβασμοῦ τὴν βασίλισσάν τῆς διὰ τὰς πικρίας, μὲ τὰς ὁποῖας τὴν ἐπότιζαν: Ἀλλὰ, δούκισσα, ἀπήνησεν αὕτη, ὅλα εἶναι εὐκολα, ὅταν ἐλπίζῃ τις.

Ἡ ζωὴ τῆς θυμωσίας αὐτῆς γυναικός, ἥτις ἀπεσύρθη ἀπὸ εἴκοσι ἐξ ἑτῶν ἀπὸ κάθε χαρᾶν κοσμικῆν διὰ νὰ περιουσιθῇ ἀποκλειστικῶς εἰς τὸ μέλλον τοῦ υἱοῦ τῆς, ὑπῆρξε τόσον ἀπλή, ὅστε πολλάκις νὰ προξενῇ τὴν λύπην τῶν Ἰσπανῶν, τῶν λατρευόντων τὴν πολυτέλειαν καὶ τὰ μεγαλεῖα. Ἐσηκῶνετο θέρος καὶ χειμῶνα τὴν ἐβδόμην πρῶτην ὥραν καὶ ἐθυσίαζε μόλις μίαν ὥραν εἰς τὴν τουκλέτταν τῆς, ὅποτε καὶ ἐλάμβανε τὸ πρῶτον πρόγευμα εἰς τὸν στενὸν οἰκογενειακὸν τῆς κύκλον. Μετὰ ταῦτα ἤνοιγε τὰ γράμματά τῆς, ἐδέχετο τὰς στρατιωτικὰς ἀρχάς, τὸν μέγαν Αὐλάρχην καὶ τὸν διευθυντὴν τῆς ἐκπαιδύσεως τοῦ βασιλείου. Ἐπειτα κατὰ σειρὰν τὸν πρωθυπουργὸν τοῦ Κράτους, μετ' οὗ συνωμίλει περὶ τῆς πολιτικῆς καταστάσεως τῆς χώρας,

τὸν διοικητὴν τῆς Μαδρίτης καὶ τὸν νομάρχην. Τὴν πρώτην μ. μ. ἐδίδοτο τὸ μέγα πρόγευμα, εἰς τὰς τρεῖς ὁ περίπατος καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν εἰς τὸ ἀνάκτορον ἢ ἐπίσκεψις τῶν διαφόρων ὑπουργῶν πρὸς συνεργασίαν καὶ ὑπογραφὴν βασιλικῶν διαταγμάτων. Μετὰ τὸ γεῦμα ἢ βασιλισσᾶ ἐξέρχεται σπανίως, διέρχεται δὲ τὰς ὥρας τῆς μετὰ τῶν τέκνων τῆς, τὰ ὁποῖα λατρεῖ. Ἀλφόνσος ὁ XIII ἀνερχόμενος σήμερον εἰς τὸν οἰκογενειακὸν θρόνον δὲν θὰ λησμονήσῃ βεβαίως τὴν ὀρεῖται εἰς τοιαύτην μητέρα.

Ἐλένη Γεργιάδου

ΤΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ ΚΑΙ Η Κ. ROLAND

Ἄλλοτε τὰ καταστήματα τῶν διαφόρων εἰδῶν ἦσαν χωρισμένα καὶ οὐδέποτε ἦτο δυνατὸν ν' ἀγοράσῃ τις μουσουλινὰν ἐκεῖ ὅπου ἠγόραζε λιναὺ ὑψάσματα ἢ χρυσαῖα κουμπία ἐκεῖ ὅπου ἠγόραζε ζῦλινα. Τὰ δὲ διάφορα αὐτὰ πωλητικὰ ἐχρησίμευαν ὡς τόπος συνεντεύξεως ὅλων τῶν τάξεων. Οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἦσαν βιαστικοὶ καὶ ὑπῆρχε κάποια οἰκειότης μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ πωλητοῦ ἢ τῶν πωλητριῶν, αἱ ὁποῖαι πολὺ συχνὰ διὰ τῆς εὐγλωττίας ἐξώδευαν εὐκολὰ ὅλα τὰ ἐμπορεύματά των. Οἱ ἀρχαῖοι ἔμποροι ἦσαν ἐπίσης πολὺ φιλόκαλοι καὶ ὄλα μέσα εἰς τὰ καταστήματά των ἦσαν καλλιτεχνικὰ, ἀπὸ τὰς ἐπιγραφὰς τῶν καταστημάτων τῶν ἕως εἰς τὴν τοποθέτησιν τῶν ἐμπορευμάτων.

Πλησίον τῶν καταστημάτων αὐτοῦ τοῦ πλούτου καὶ τοῦ συμμοῦ, ὑπῆρχον ἄλλα καταστήματα πλέον σεμνὰ, τὰ ὁποῖα ὅμως ἔκαμναν τιμὴν εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν Πικριτῶν. Δὲν εἶχον καμμίαν ἐξωτερικὴν ἐπίδειξιν, ἀλλὰ ἡ τιμότης τῶν καταστηματαρχῶν προσέδρασε τοὺς πελάτας. Ἦσαν καταστήματα οἰκογενειακὰ: εἰς αὐτὰ ἠγόραζον οἱ πατέρες ἔπειτα οἱ υἱοὶ καὶ κατόπιν οἱ ἔγγονοι καὶ πάντοτε εἰσῆρχοντο μὲ κάποιαν συγκίνησιν καὶ μὲ κάποιαν ἀνάμνησιν.

Ἐννὰ ἀπὸ τὰ καταστήματα αὐτὰ ἔμειναν ἐπίσημον, καὶ ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν, αὐτὸ εἶνε τοῦ χαράκτου Φιλιπὸν, διότι ἐκεῖ ἐμεγάλωσε ἡ Μαρόν Φιλιπὸν, ἐκεῖνη ἢ ὁποῖα ὀνομάσθη κατόπιν κυρία Roland.

Τὸ κατάστημα δὲν ἦτο διόλου ἐπίσημον. Ἐκεῖ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Lanterne πλησίον τῆς Νέας Γεφυρᾶς.

Ὅπισθεν τοῦ καταστήματος τρεῖς δωμάτια τῶν ὁποίων τὸ μεγαλύτερον ἐχρησίμευε συγχρόνως ὡς αἴθουσα, τραπέζα καὶ δωμάτιον τῆς Μαρόν. «Ἦτο ἕνα εὐχάριστον δωμάτιον, λέγει ἡ κυρία Roland, καθαρὰ ἐπιπλωμένον καὶ στολισμένον μὲ καθρέπτας καὶ μερικὰς εἰκόνας. Εἰς τὸ πλάι ἕνα ἄλλο δωμάτιον ὅπου ὁ πατήρ μου εἶχε τὸ ἐργαστάσιόν του.» Ἐντὸς τοῦ δωματίου αὐτοῦ κλεισμένος ὄλην τὴν ἡμέραν ὁ Φιλιπὸν ἐχάραζε τὰς σφραγίδας του καὶ ἐσκόλλεζε τὰ ὀρολόγια του.

Ἡ Μαρόν ἐβοηθοῦσε τὸν πατέρα τῆς εἰς τὰς ἐργασίας του καὶ καθισμένη πλησίον του ἐργάζετο εἰς ἕνα ὀρολόγιον ἄλλο ἀντικείμενον. Ἐνίστοε διέκοπτε τὴν ἐργασίαν τῆς καὶ ὄνειροπολοῦσα, (βλέπουσα τὰς ἀπερᾶντους ἐρήμους τοῦ οὐρανοῦ) ἢ ἐσκέπτετο τοὺς ἀγαπητοὺς συγγαφεῖς τῆς, τὸν Πλούταρχον τὸν Ρουσσὸ καὶ ἄλλους, διότι ἀπὸ τότε ἐδίβαζε πολλὰ βιβλία.

Αἱ Κυριακαὶ καὶ αἱ ἑορταὶ ἦσαν προσδιωρισμέναι διὰ τὸν περίπατον, ἐπήγαιναν εἰς τὸ Λουξεμβούργον ὅπου ἡ Μαρόν, ἢ ὁποῖα ἀγαποῦσε πολὺ τὴν φύσιν ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη. Καμμία φορὰ ἐπήγαιναν ὡς τὸ Μαθόν. «Εἰς τὰς πέντε τὸ πρωτὸν, τὴν Κυριακὴν, ὄλοι ἦσαν ἔτοιμοι. Ἐφεύγαμεν. ἐπηγαίναμεν εἰς τὴν Βασιλικὴν Γέφυραν καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ἕνα μικρὸ πλοιάριον, τὸ ὁποῖο μᾶς ἔφερεν ἤσυχον, ἤσυχον καὶ γρήγορον ἐφθάναμεν εἰς τὴν παραλίαν τῆς Bellevue. Ἐπείναμεν γάλα καὶ προευματίζαμεν μὲ αὐγὰ καὶ χόρτα». «Δὲν θὰ ἦτο πολὺ ἀδιάφορον, γράφει ἡ δεσποινὴς Φιλιπὸν, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κύριον Golin, τὸν μαθητευόμενον τοῦ πατέρα μου, μὲ τὰ ξανθὰ μαλλιά, ὁ ὁποῖος ἐχόρευε μὲ τὴν νέαν Λιζέταν (Λανόν), ἢ ὁποῖα κατακόκκινον ἀπὸ εὐχαρίστησιν, χαμήλωνε τὸ κεφάλι, ἐκινούσε τὰ χέρια τῆς καὶ ἐχαμογέλα πότε πότε».

Ἦτο βέβαιον ὅτι ὁ μαθητευόμενος τοῦ Φιλιπὸν θὰ ἐρωτεύετο τὴν ὠραίαν Μαρόν: διὰ τὴν δυστυχίαν του, ἡ Μαρόν δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπον νὰ παντρευθῇ μὲ ἕνα ἔμπορον καὶ τὸ ὠραῖον ὄνομα τοῦ κυρίου Roland de la Platière τὴν ἐγοήτευε πολὺ. Εὐαίσθητος καὶ ὀρητικὸς ὁ νέος μαθητευόμενος ἄφρονος νὰ φαίνεται τὸ αἰσθημά του μὲ σκηναὶς βιαίας καὶ ἄλλοτε ἠπέλειε ὅτι θὰ σκοτωθῇ καὶ ἄλλοτε ὅτι θὰ φονεύσῃ τὸν κύριον Roland.

Αὐτὸς ἠναγκάσθη νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν ἀστυνομίαν.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἄλλ' ἐνῶ εἰς τοὺς μικροὺς ἀνθοστολισμένους ἐξώστας τοῦ θερμοκηπίου τοῦ κ. Δούκα ὁ ἔρωτος εἶχεν ἐγκατασταθῆ ὡς ἄρχων καὶ κύριος, καὶ πραγματικὸν ὄνομα αὐτοῦ ἢ μικρὰ Νίνα ὕψιστο τὰς σκληρὰς ἐπιθέσεις μητρὸς βαρβάρου καὶ τόσον ὀλίγον ψυχολόγου, ἐνῶ ἡ γεροντοκόρη Μεμιδὼφ ἀπεσύρτετο κρυφὰ εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς μὲ ἐν ἐπὶ πλέον χρυσοῦν ὄνειρον ἀποκαταστάσεως καὶ μὲ μίαν ἀκόμη φανταστικὴν κατάκτησιν, ἐνῶ ὁ νεαρὸς Γάλλος ἀρχαιολόγος ἐπέστρεψε πλησίον τῶν ἄλλων μὲ τὴν μικρὰν Ἀμερικανίδα πειστωμένον, θυμωμένον, πληγωμένον εἰς τὸ καιριώτερον σημεῖον τοῦ ἀνδρικοῦ ἐγωῦσμου του καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἐρωτευμένος καὶ ποθῶν αὐτὴν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του, ὄλοι οἱ ἄλλοι προσκεκλημένοι τοῦ κ. Δούκα παρίσταντο εἰς ἕνα ὠραῖον θέαμα μικρῆς ἐνετικῆς ἑορτῆς, τόσον ὠραιότερον, ὅσον ἐξήρχετο ἐντελῶς ἀπὸ τὰς συνθηκὰς τῶν προσκλήσεων εἰς δεῖπνον καὶ ἐσπερίδας.

Διὰ μᾶς ἐνῶ ἡ συζήτησις περὶ τῶν Κρητικῶν ταραχῶν ἐξηκολούθει ὁ κῆπος ἐξ ὀφθαλμολογίας ὡς νὰ εἶχον συγχρόνως ἐκτραπῆ πολλὰ ἀστραπαὶ μαζὴ καὶ ἡ εἰς τὸ μέσον τοῦ κήπου μεγάλη κρήνη, τὴν ὁποῖαν ἐστεφάνωναν μαρμαρίνοι ἐρωτιδεῖς ἐσημάτισε μίαν φωτοστέφανον ἀπὸ χρυσοῦν βροχίαν, ἀπαραιμίλου γραφικότητος. Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐσκορπίσθησαν ἀμέσως, εἰς τοὺς ἐξώστας καὶ τὸ κρυστάλλωτον περιβάλλον τῆς σέρας καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐβλεπν τὸ ὠραῖον θέαμα, τὸ ὁποῖον ὄλονεν ἐγένετο γραφικώτατον καὶ ὠραιότατον. Αἱ ἠλεκτρικαὶ ἀστραπαὶ εἶχον παύσει νὰ σκορπίζουσαν τὰ φωτεινὰ τόξα των εἰς ὅλας τὰς διευθύνσεις καὶ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῆς φωτεινῆς κα-

ταιρίδος θά εκόπλεε και ή χρυσή βροχή. 'Αλλ' αϊφνης κάθε μικρός μαρμάρinos έρωσ έφάνη ως απομονωμένος μέσα εις ένα σύννεφον σκόνης χρωματιστής, βαθμηδόν δέ και κατ' όλιγον οι διάφοροι χρωματισμοί εξετεινόντο, συνευάζοντο, άπλώνοντο εις ταινίας και γραμμάς δια να καταλήξουν εις δύο πελωρίας σημαίας, μίαν γαλανήν με τον λευκόν σταυρόν εις τό μέσον και μίαν άστροστολισμένην Αμερικανικήν. Οι προσκεκλημένοι ήρχισαν να χειροκροτούν ένθουσιωδώς, και ο Δούαλ, αν και κύριως ήρωσ όλης αυτης της ωραιάς έκπλήξεως, έν τούτοις έφκινετο έντελώς αδιάφορος δια την επιτυχίαν της έορτης του. "Όταν αι χρωματισται σημαίαι έφάνησαν ως να έδιπλώνοντο και οι μικροί μαρμάρinos έρωτες έγειναν και πάλιν όρατοί, όταν μόνον τό φώς της σελήνης; άποκατεστάθη εις τον ώρχιον κήπον και με την ήρεμον και διακριτικήν λευκότητά του δια των φυλλωμάτων των δένδρων έσχηματίζεν ύπ' αυτά, κάθε είδους άραβουργήματα, ώστε και οι πλέον άναίσθητο. προς την μυστηριώδη γοητείαν σεληνολούτων νυκτών έμειναν εις τάς θέσεις των σιωπηλοί, ήσυχoi, προτηλωμένοι εις την μελαγχολίαν του ήρέμου μεγαλείου της φύσεως. 'Η "Αννα, ή οποία δέν ήγάπη τά πυροτεχνήματα και τους ήλεκτρικούς συνδυασμούς του "Εδισσον άφηκεν ένα στεναγμόν άνκουρίσεως, ελθών ως ή σελήνη ανέλαβε τό άπόλυτον κράτος της επί του κήπου. Κουρασμένη από τάς επιβαλλομένας εις προμοίαις περιστάσεις περιποιήσεις, έννευρισμένη από τάς έντυπώσεις των προτύπων, δέν έδλεπε την ώρην πότε να μείνη μόνη με τον άνδρα της και να σκεφθίη μαζή του πώς να βοηθήσουν άποτελεσματικώτερον τους δυστυχεις πρόσφυγας.

'Αλλ' ένω τό πρόγραμμα της έορτης του κ. Δούαλ έφθινεν εις τό τέλος του, οι δέ προσκεκλημένοι ένθουσιασμένοι έτοιμάζοντο να απέλθουν, ή κ. Λάιν έπλησίασε την "Ανναν και της έψιθύρισεν όλίγας λέξεις· ή "Αννα έννευσε καταπρατικώς και τό ώρχιον πρόσωπόν της έφωτίσθη από μίαν έσωτερικήν ακτίνα ψυχικής χαρής.

Τήν στιγμήν εκείνην ο εις μετάν άλλον οι ζένοι συνουθεύοντες τάς κυρίαις των εξήρχοντο της σέρας και συνεκινώθησαν εις τον άπέραντον διάδρομον του πρώτου πατώματος, τον όποιον έστόλιζαν φυτά τροπικών και ώρчих άγάλματα. Και εκεί ζωηροί, φλύκροι, εύθυμότεροι από πριν, άληθώς ευχαριστημένοι εξέφραζαν εις τους οικοδεσπότης την ευγνωμοσύνην των δια την ώρχιαν βραδειάν, όταν ή κ. Λάιν προχωρήσασα προς τό μέσον, έζήτησε την άδειαν να συνοδεύση την άνχωρήσασαν των ζένων με μίαν μικράν μουσικήν σύνθεσιν της. Θά είναι, ειπεν, ο άποχιρευτισμός μας. έμοϋ και του κ. Λάιν, προς τους έδω κερυρισκομένους αντιπροσώπους της φιλοζένου πόλεως σας.

Και θά είναι συγχρόνως και μία καλή ευκαιρία να έκτιμήσετε τό μουσικόν τάλκνον μιζς εκ των πρώτων μας συνθετριών, ειπεν ο κ. Δούαλ.

Η κ. Λάιν διηυθύνθη τότε εις την αίθουσαν της μουσικής, όπου είχε προηγηθίη ο σύζυγός της, ο όποιος είχεν ήδη βγάλει τό βιολί της από την θήκην του και τοποθετήσας επάνω εις τό πιάνο τό μουσικόν τετραδίου της συνθέσεως της γυναικός του.

Η κ. Λάιν ώρχία μετκ εις τό κατάλευκον φόρεμά της,

με τά άτρα της μαλλιά σχηματίζοντα ακτινωτόν περι τό ώρχιον μέτωπόν της, με τά μάτια της τά μεγάλα και ζωηρά σπινθηροβουλοντα ακτίνας υπερτάτης ευφυίας και αγαθότητος, έπηρε τό βιολί της, έτάνυσεν όλιγον τάς χορδάς του, τάς οποίας εκιούρντισεν έλαφρά, τό έστήριξεν άνεστραμμένον εις τον άριστερόν της ώμον, τό υπεβάστασε κλίνασα με χάριν την κεφαλήν της επί της παλάμης του και με τό δοξάρι έτοιμον εις τό δεξιόν χέρι, έννευσε εις τον άνδρα της, όστις είχε καθίσει εις τό πιάνο, να προσέξη.

'Από τά πρώτα άνκρουσμάτα και οι πλέον άμουσοι εκτων προσκεκλημένων έφκινόντο προσέχοντες. 'Ο αξιωματικός με τον μονύκλον, ο άρειανός κατακτητής της "Εμμας, ο όποιος άφου εκείνη άπεσύρθη, μετκ τό μικρόν έπεισόδιον του εξώστου, δέν είχε ξεκολλήσει από τό πλευρόν της ώραιάς συνοδού της πλουσίας Αμερικανίδος, και ο όποιος στηριγμένος εις μίαν κολώνην του διαδρόμου είχε μουμουρίσει εις αυτην, ότι έμεινεν, όχι δια την μουσικήν, αλλά δια να είναι ακόμη όλίγας στιγμάς πλησίον της, άνθρωπος άμουσος έντελώς, παραδόξως και χωρίς να τό περιμένη, επ' όσον τό δοξάρι έπηγαυνοήρχετο επάνω εις τάς χορδάς, έλησμονει την ώρχιαν κόρην και άφυπνίζετο εις έν νέον και ασύνηθε αισθημα ψυχικής απολαύσεως.

'Αλλά τό βιολί της μιλει και γελα και κλαίει, ειχεν ειπει γηραιός καθηγητής της αρχαιολογίας, ο όποιος έσκούπιζε τά γυαλιά του, και τά διώρθωνεν επάνω εις τά μάτια του, σαν να ήκουεν από τά μάτια, όπως έσυνειθιζε να του λέγη ή γυναικά του. Και πραγματικώς τό δοξάρι πότε έχάιδεσε μαλακά τάς χορδάς, αι οποίαι άφιναν στεναγμούς υποκόφους, και πότε έτρεχεν επάνω των ως να τάς έγχαράλιζε με την έπαρην του και τάς εκκινε να ξεσπούν εις γέλοια δροσερά, γέλοια κρυτάλλινα, γέλοια τά οποια έσκόρπιζαν φρικιάσεις χαρής και ψυχικής άνκουρίσεως. Και έξκρηκν πάλιν από την μεγάλην αυτην μέθην του γέλωτος, τό δοξάρι τό μαγικόν έσκόρπιζε κύματα πόνου και κατέληγεν εις έν άσμα θρηνώδες, λυπητερόν, κατι που ώμοιάζε σαν παράπονον μιζς ψυχής, ή οποία ήρχετο από άλλους κόσμους και ή οποία έζητούσε να συγκινήτη τους σκληρούς άνθρώπους. "Αλλοτε πάλιν τό παράπονον έτελείωνε εις εκρηξιν όργης και αι χυμολί νόται ήκούοντο άπειλητικά, υπόκοφοι, ως να ήπειλούν κατιγίδας άγνώστους.

'Ο κ. Λάιν έσυνώδευσε την γυναικά του εις τό πιάνο, όχι άπλώς ως amateur, άλλ' ως μουσικός άριστος, όλα δέ τά αισθήματα, τά οποια διερμήνευσε ή ώρχία σύνθεσις της έξωγραφίζοντο ταυτοχρόνως επί του προσώπου του.

'Όταν τό κομμάτι έτελείωσεν όλων τά μάτια ήσαν υγρά και όλων τά χέρια εξέσπασαν εις μίαν υπερτάτην εκρηξιν άληθούς ένθουσιασμού. Τό τεμάχιον έτελείωσε με έν παράπονον τόσο ζωηρόν, τόσο ευγλωττον, ώστε όλοι έρωτούσαν από ποίν μεγάλην λύπην να κατείχετο ή μουσικός όταν έγχαρε την τελευταίαν σελίδα της συνθέσεως της.

Δύο ή τρεις εκ των κερυρισκομένων, παζάροντες ως μουσικοί επέκριναν τον τρόπον της συνθέσεως. Αι μεταπτώσεις είναι πολύ άπότομοι, είχαν ειπει νεαρός "Ελλην διπλωμάτης, ο όποιος ήτο άλλοτε μαθητής του ώδέου των Βρυξελλών και του περιφήμου βιολιστού Θόμστων. Και μία κυ-

ρία, ή οποία είχεν άκούσει τον Σαρτζάτε και είχεν εκτοτε σχηματίσει την βεβαιότητα, ότι ήδύνατο να μετέρχεται την τεχνολογία, άπεφάνθη, ότι ή κ. Λάιν είχε μεν χέρι έλαφρόν και εκφρασιν εις την έκτέλεσιν της, έν γένει όμως ήμπορούσε να περιορίζεται εις τό να έκτελεη συνθέσεις άλλων διδασκάλων.

ΤΡΟΠΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΑΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Α'.

'Εδιαβάσαμεν ένα βιβλίον τό όποιον μας ευχαρίστησε, ή κερυρεθημεν εις την παραστασιν δράματος, τό όποιον μιζς έθελε. Πώς έγραφη τό βιβλίον αυτό; Πώς έγινε εκείνο τό δράμα; Είμεθα περίεργοι να τό μάθωμεν και επιθυμούμεν να ιδώμεν τον συγγραφέα την στιγμήν της εργασίας του. Και όλοι οι συγγραφεις έχουν τάς συνηθείαις των, την μεθόδον των και τάς ιδιοτροπίαις των. 'Ο ένας δύναται να γράψη υπό περιστάσεις, υπό τάς οποίας ο άλλος δέν θα ήδύνατο να γράψη ούτε γραμμήν. Αυτός δέν δύναται να έγρασθίη παρά μόνον τό πρωτ. ένω άλλος έχει άνάγκην από την ήσυχίαν της νυκτός δια την εργάσιν του. Και ακόμη χειρότερον. Είνε συγγραφεις οι οποιοι δέν δύναται να γράψουν, αν δέν έχουν τό ιδιαίτερον χαρτί των, την πένν των και τό μελάνι των, τά οποια ένίοτε δέν έχουν τίποτε τό ιδιαίτερον, παρά μόνον ότι είναι τά ιδικά των. "Αμα έχει ότι του χρειάζεται έγράζεται μετ' ευχαριστήσεως και ευκολίας. "Αμα του άλλαξετε τό ελάχιστον από τά αναγκαία εις αυτον πράγματα, είναι δυστυχής, στενοχωρημένος, άνίκανος να έγρασθίη. Παρόξενα πράγματα θα ειπητε, αυτό είναι δυνατόν, αλλά τοιαύτην δύναμιν έχει ή συνήθειαι. Δια τους συγγραφεις τους παλαιότερους δια τους μεγάλους κλασικούς μας διδασκάλους του XVII αιώνος δέν έχομεν παρά πολύ όλίγας πληροφορίας του είδους αυτου. "Εκρυπτον φιλαρέσκως τον τρόπον της εργασίας των, έσκεπτοντο ότι μόνον τό έργον ένδιέφερε τό κοινόν και δέν ήτο άνάγκη να γνωρίζη τον τρόπον με τίν όποιον έγινε.

Δια τους συγγραφεις του XVIII αιώνος είμεθα καλλιτέρον πληροφορημένοι.

'Ο Βολταίρος, πνευμα παγκόσμιον, θαυμάσιος δια την ευστροφίαν και την γονιμότητα του πνεύματός του, έχει εις τό δωμάτιον της εργασίας του, πολλά γραφεία. επάνω εις τά οποια είναι τοποθετημένα τά χειρόγραφα των διαφόρων έργων, τά οποια έχει αρχίσει, επί του ένός μία τραγωδία, επί του άλλου έν έργον ιστορικόν, επί του τρίτου ένκ διήγημα. Πηγαίνει από τό ένκ εις τό άλλο και έγράζεται σχεδόν από μίαν ώρην εις έκαστον.

'Ο Βολταίρος αγαπά την κομψότητα, τον πλούτον, τά ώρχια επιπλα τους στολισμούς.

'Ο Jean Jacques Rousseau είναι άγριος. 'Επειδή αγαπά να ζωγραφίση την φύσιν, έχει άνάγκη δια να γράψη να αναπαύωνται τά μάτια του εις άγροτικά τοπία. "Ελεγεν ότι τό δάσος της Μοντμάρτης είναι τό δωμάτιον της εργασίας του. "Όταν είναι υποχρεωμένος να μένη εις τό Παρισι, κάθεται εις τό τέταρτον πάτωμα εις ένκ μόνον δωμάτιον, τό όποιον του χρησιμεύει δια τραπέζαρι, δι' ύπνοδωμάτιον και δια δω-

μάτιον εργασίας. "Εχει επάνω εις τό παράθυρον του πάντοτε άνθη και καναρίνια μέσα εις κλουβι δια να έχη κάποιον έξοχικόν στολισμόν.

'Υπάρχουν συγγραφεις, όμοιοι με μαθητάς, πάντοτε έτοιμοι να διαφύγουν την εργασίαν και οι οποιοι δέν έγράζονται παρά μόνον όταν είναι κλειδωμένοι. 'Ο ποιητής Delille ήτο εις από αυτους. Η σύζυγός του καλή νοικοκυρά, προστακτική εις τά κέρδη τό έγνώριζε. Δια αυτό εκλείδωνε τον σύζυγον της. Μίαν ήμέραν ήλθον φίλοι του να τον επισκεφθουν, εκτύπησαν, εκκτύπησαν, ή πόρτα έμεινε κλειστή. Τέλος ή φωνή του Delille ήκούσθη:

"Η σύζυγός μου εξήλθε και με έχει κλειδώσει δια να έγρασθώ, περιμένετε όλιγον και θα επανέλθη.

Μετ' όλιγον έφάνη ή κυρία Delille, έπιστρέφουσα από την αγοράν με ένα μεγάλο πανέρι στο χέρι. "Ωδήγησε όχι με πολλήν ευχαρίστησιν, τους δύο επισκέπτας εις τό γραφείον του συζύγου της. Συζητούν δια την φιλολογικην και άπαγγέλουν στίχους, και ο Delille άπκγγέλει ένα μέρος από την "Αφίδρα του Racine, ή γυναικίκατου είτέρχεται με βίαν και τον δικόπτει:

« Προσεξε μην λέγης έτση τους στίχους σου. Δύναται να τους μάθουν και να σου τους πάρουν. . . »

Μόλις έφυγαν οι επισκέπται, ή κυρία Delille, κάμνει τον σύζυγον της να καθίση, του δίδει μίαν πέναν στο χερι:

« Εμπρός κυρία Delille τώρα πρόκειται να κερδίσης τον κειρόν τον όποιον έχασες.

— "Αλλά είργάσθη κατά την άπουσίαν σου.

— Καλά, έγράσου ακόμη όλιγον, γνωρίζεις ότι έκαστος στίχος σου κοστίζει σχεδόν πέντε δραχ. Δύνασαι λοιπόν να έγρασθής δια σράντα δραχ. πριν από τό πρόγευμα. . . » Κατ' αντίστροπον λόγον προς τους συγγραφεις της άλλοτε, είμεθα πολύ κακά πληροφορημένοι εις τό είδος της εργασίας των συγγραφέων του XIX αιώνος. Αυτοί φροντίζουν πολύ δια τό κοινόν και δέν κερυμελούν τίποτε δια να γίνουν γνωστοί. Γνωρίζομεν, την προετοιμασίαν των έργων των, τά μυτικά του ταλάντου των, τάς ιδιοτροπίαις των, τά τίς των.

'Ο συγγραφέας ο περιστότερον έγχαζόμενος, εκείνος ο όποιος ήτο σχεδόν σκλάβος της εργασίας ήτο ο Balzac. Εις διάστημα έτών τινων έγχαψε την "Ανθρώπινον κωμωδίαν» αλλά δια να κατορθώτη αυτό όποια εργασία! Εις τάς άπικιτήσεις της εργασίας αυτης ο Balzac υποτάσσει την ύπόλοιπον ζωήν του, σκύβει επάνω εις τό γραφείον του τό κεφάλι και δημιουργεί υγειινήν ιδικήν του. Κάθε βράδυ εις τάς εξ άφου δειπνήται, κοιμάται. Τό μεσονύκτιον σηκώνεται, φορεϊ ένκ κλογοερικό ράσο, τό όποιον μεταχειρίζεται δια φόρεμα του σπιτιού πίνει ένκ μεγάλο φλιτζάνι καφέ και με τό φώς μιζς λυχνίας με εξ κεριά έγράζεται χωρίς διακοπήν έως την μεσημβρίαν. Καθώς γράφει, ρίπτει μόλις τελειώσει τά χειρόγραφα του χωρίς να τά ξαναδιαβάση και να τ' αριθμήση.

Τό μεσημέρι ο ύπηρέτης του εισέρχεται δια να του φέρη τό πρόγευμά του, μαζεύει τά σκορπισμένα φύλλα και τά φέρει εις τον τυπογράφον.

Φοβερός ο τρόπος της εργασίας δια τον Balzac άλλ' όχι

δλιγώτερον και δια τόν τυπογράφον. Πράγματι τό μυθιστόρημά του κατά τόν τρόπον αυτόν δέν ήτο παρά σχέδιον. Τό ξανακύνταζε, τό συνεπλήρωνε, τό έκχαυνε σχεδόν όλόκληρον έκ νέου εις τās διορθώσεις. Δι' αυτό αι διορθώσεις αύται του Balzac ήσαν δια τούς τυπογράφους έφιάλτης.

Ίδου όποιον ήτο ή όψις των διορθώσεων αυτού, κατά τήν περιγραφήν τήν όποιαν δίδει ο Theophile Gautier «γραμμαι φεύγουσαι από τήν αρχήν, από τήν μέσην ή από τό τέλος των φράσεων διευθύνοντο εις τὰ περιθώρια, δεξιά, αριστερά, επάνω, κάτω ωδήγουν εις συμπληρώσεις, εις επίθετα, εις επιρρηματα. Έπειτα από όλίγην εργασίαν εφχίνοντο ως πυροτέχνημα τό όποιον εσχιδίχζε ένκ παιδάκι. Από τό αρχικόν κείμενον αρχίζαν νέαι στήλαι καθ' όλας τās διευθύνσεις. Έπειτα αρχίζαν σταυροί άπλοί, διπλοί, άστερίσκοι, αριθμοί αρχικοί ή ρωμαϊκοί, γράμματα έλληνικά ή γαλλικά, όλα τὰ σημεία τὰ όποιον ήδύνατό τις να φαντασθ ή να παραπέμψη εις τās διαφόρους σημειώσεις. Λωρίδες χαρτί ήσαν κολλημέναι ή κερφωμέναι με κερφίτσες, διότι δέν ήρουν τὰ περιθώρια, και ήσαν γεμάται με φιλογραμμέναις σημειώσεις αι όποια ήσαν και πάλιν διωρωμέναι.

Η κολοσαία αυτή εργασία επέτρεψεν εις τόν Βαλζάκ εις τόσον όλίγον χρόνον ν' άφήτη τό ισχυρότερον φιλολογικόν οικοδόμημα. Άλλά τό έργον εφόρευσε τόν εργάτην και ο Balzac απέθανε πενήντα έτών ακριβώς θυμικ τής καταχρήσεως τής εργασίας.

Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΗΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Τό κέντημα, ή ποικιλτική.

Όσο τελείως και αν παράγη σήμερα ή μηχανή τό επί λευκού κέντημα δια τήν κοινήν χρήσιν, ή δια τής χειρός

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Τή βραδιά, όπου ή μεγάλη τραγική ήθεποιός Κορνηλία Τόστη ειπε και έκλεισαν τή σηνή στή μέση τής τρίτης πράξεως τής Fredogonde, όχι γιατί ειχε τὰ νεύρα της, αλλά γιατί αισθάνονταν μετ μεγάλη άδυναμία, τὰ πόδια της τρέμανε και ή φωνή της σταματούσε στό λάρυγγά της, τέλος γιατί ήτανε πενήντα χρόνων και δέν ειχε δυνάμεις πλέον—ότον γύρισε σπίτι της με τό φόρεμα του θεάτρου ακόμη, τό όποτον δέν ειχε τήν δύναμιν να βάλη και κύτταξε μέσα στό τετράφυλλο καθρέφτη της, είδε μετ Fredogonde πένθιμον, φρικτήν, ένκ κεφάλι νεκρού μεταξύ από δύο χονδρές ξαυθές πλεξίδες. Τότε τήν έπισας φοβερή άπελπισία τήν Κορνηλία, έκλαψε πολύ και μονάχα τὰ ξημερώματα έπεσε στό κρεβάτι της έτσι όπως ήσαν με τὰ φορέματά της. Τήν άλλη αέρα ο γιατρός ειπε και πάλι πως ή άρρωστη πρέπει ν' άφήση τό θεάτρο και πώς ίσως μπορει ακόμη να παίξη γιτ τελευταία φορά στό Méliandre, τό όποτον έγραψε γιτ αυτήν ο περιφημος δραματικός Eusebio Nasono.

Και αυτή τή φορά ή Κορνηλία άκουσε τό γιατρό. Και έτσι ή θριαμβουλές περιόδους στήν Εδρώπη και στήν Αμερικην ή δόξες και ή τιμές, τελειοναν γιτ τή μεγάλη ήθοποιό και έπειτα από λίγα χρόνια, ίσως από λίγους μήνες ή Τόστη θά ειχε ξεκαστ ή Κορνηλία συλλογίζονταν πως και άλλοι ήθοποιοί, ή όποτες ήτανε όσο και αυτή ένδοξες, δέν ήτανε πλέον παρά χοντρές κυρίες που ζούσανε μαζί με γάτες και παπαγάλους, λησμονημένες απ' όλου, σε μετ ώραία έξοχή τής Φλωρεντίας. Να γίνη έτσι αφού ήτανε βασίλισσα και κάτι περισσότερο ακόμη, όχι δέν ήτοι δυνατόν ποτε να τό παραδεχ ή, προτιμούσε χιλίες φορές τό θάνατο από μετ τόσο γελοία ζωή.

Ναί, να πεθάνη, αν μετ ήρωϊς δράματος ή όποια δέν θέλει να ζήση έπειτα από τό χαμένο όνειρό της ή, αν μετ αυτοκατόρρισα τής παράδο-

εργασία τηρεί τήν ύπεροχήν, τήν όποιαν έχει πάντοτε ή μετ νοημοσύνης ενεργεια επί τής αυτομάτου και μηχανικής.

Αν τὰ χρωματισμένα κεντήματα έχουν αναλογίαν προς τήν ζωγραφικήν, τό λευκόν κέντημα έχει αναλογίαν προς τήν γλυπτικήν. Έκεί ή βελόνη αντι του χρωστήρος, εδώ αντι τής σμίλης! Όπως ο καλλιτέχνης γλύπτης εξ ενός όγκου άμόρφου μαρμάρου παράγει άριστουργήματα άσπίλου λευκότητος, ούτω και ή καλλιτέχνης κεντήστρις επί άπλής λευκής επφανείας ύφάσματος πυκνού ή διαφανούς, επιθέτει, ως άνάγλυφα τούς χαρίεντας κλώνους, τὰ άνθη της, ο,τι ή πηγή του καλού είναι πάντοτε μετ, οσο και αν ήναι διάφοροι αι ποικιλιαι αυτού εκφάνσεις! Υποθέτω ότι τὰ εκθέματα του λευκού κεντήματος έφεραν περισσότερο από κάθε άλλο εις δυσκολίαν εκλογής περι τήν βράβευσιν τήν Έλληνοδίκον επιτροπήν. τόση τελείως ειργασμένα ήσαν πάντα και τὰ ποικίλματα, και τὰ μονογράμματα και τὰ συμπλέγματα των προσκεφλαίων και ο,τι άλλο υπήρχεν άπεσταλμένον, ως λευκόν κέντημα εξ όλων σχεδόν των πόλεων, αιτινες συμμετέσχον τής Έκθέσεως.

Τό άνεβατόν (plumetis) επεκράτει. Ολίγιστα ήσαν κεντήματα εκ του λεγομένου κοφτού (Richelieu, Colbert) και τρυπητού (anglais).

Έκ των ώραιοτέρων ένθυμοϋμαι μετ άνλοκέντητον τραχηλιάν μετ επιστηθίου πλατέος, είτε δια νυκτικόν υποκάμισον, είτε δια ματινέ, εκτεθειμένην υπό τής εκ Θεσσαλονίκης Ανδρομάχης Κώνστα. Μετ άλλην ματινέ επί βαθυχρούς μαλλίνου ύφάσματος, κεντημένη καθ' όλην τήν περιφέρειαν αυτής, έργον τής εξ Όδησσού Λουίζης Δικιαρδοπούλου, πολλά, πολλά προσκεφαλα εκ διαφόρων πόλεων, ένμανδηλάκι εκάσιον από κοφτόν κέντημα, συμπληρούμενον

σης ή όποια έπειτα από τήν καταστροφή τής αυτοκρατορίας της πνίγεται μετ μαλλιά της γιτ να μην πιασθ ή σάβλα από τούς νικητάς...Γιατί ή ιδέα του θανάτου, κοθώς και όλες ή άλλες ιδέες, δέν παρουσιάζονταν στο πνευμα της Κορνηλίας παρά με φόρμα σκηνηκή. Ο θάνατος γιτ αυτήν δέν ήτανε παρά μετ θεατρική επιτυχία και μετ επιτυχία από τις περισσότερες βέβαιες.

Μετ μετ λοιπόν μέσα στο σκλόνο του μεγάρου της τό στολισμένο με πράματα φερμένα από τὰ πέντε μερτ του κόσμου, και όπου ήτανε μαζεμμένοι πολλοί νέοι φιλόλογοι, ή Κορνηλία ειπε μετ φωνή μεσοδυμένη :

— Πιστεύετε στα προαισθήματα ;... Έγώ πιστεύω σ' αυτά... κάτι μου λέει, πως θά πεθάνω πένου στή σηνή στή πρώτη πράστατη του Méliandre.

Και πρόσθεσε μυστηριώδης :

— Είμαι βεβαία, άκούστε ; είμαι βεβαία.

Τα λόγια της αυτά δημοσιεύθηκαν τήν άλλη ήμερα στις έφημερίδες τής Φλωρεντίας, και ηύξησαν τήν περιέργεια που ειχε ο κόσμος γιτ τό Méliandre. Αρχισαν να επαναλαμβάνοντο τό έργο. Η Κορνηλία, πολύ άδύνατη πήγαινε στις δοκιμές και δέν στέκονταν όρθη παρά μονάχα γιατί έβαζεν όλη τήν θέλησιν τη. Η ήρωϊς του δράματος μετ γυναίκα αίνιγματική και άπισία, αφού εκανε πολλά εγκλήματα, φαρμακεύεται εις τό τέλος, και πεθάνει πάνω στή σηνή. Ο θάνατος αυτός ένομιζονταν πως ήτανε ή καλλίτερη στιγμή του έργου. Μερικες ήμερες πριν από τή πρώτη παράστασι, ή Κορνηλία πήρε μέσα από ένα συρτάρι ένα παράξενο μικρό μπουκαλάκι κρυμμένο από ένα σμαράγδι σκαλισμένο, τό όποτο τής ειχανε χαρίσει, έπειτα μπροστά στους νέους φιλόλογους που ήτανε σπίτι της, πήρε από μετ ποικιλία άγρών όλων μερικα βέλη φαρμακευμένα.

Φώναξε τήν πιστή καμαριέρα της, τήν γρηά Giuseppa, τήν όποια έπερε μαζί της παντού τριάντα χρόνια τώρα και δινε σ' αυτή τό μπουκαλάκι και τὰ βέλη :

μετ πολλές πλεκτάς βελονίς τής εξ Άλεξανδρείας Αικατ. Καυκάλα, και ως κατακλειδα δύο τοπιογραφίας, τής Μαρίκς Καυκάλα, επίσης εξ Άλεξανδρείας.

Φαντασθήτε άληθείς τοπιογραφίας μόνον δια λευκής κλωστής επί λευκού! Πύργοι, και πυργωδέσποινοι, λιμνα: και πλοια μετ αναπεπταμένα και συνεπτηγμένα πανιά, και ναύται και πτηνά ακόμη, άνάγλυφα, μετ ταυνομένας τās πέρυγας, καθαρώτατα διαγράφονται επί τής λευκής επιφανείας. Παρτηρούνται, βεβίως, έλλείψεις τινές άνκλογίας, άλλ' αν σκεφθ ή τις ότι, ίσως, ή εργασθείτα ούδέποτε εδιδάχθη ίχνογραφίαν, ότι πολλάκις και δόκιμοι ζωγράφοι υποπίπτουν εις τό λάθος τουτο, δέν δύναται ή να θυμάση τήν έκτακτον ύπομονήν και επιτηδειότητ τής εργασθείσης, ήτις έξωγράψισε δι' ενός μόνον χρώματος, παραγαύσσα φωτοσκιάσεις, άπλως, δια τής άλλληγής τής βελονίς!

Τό δια χρυσής κλωστής κέντημα ελάχιστα αντιπροσωπεύεται και αυτό εις αντικείμενα εκκλησιαστικής χρήσεως ιδίως.

Έκτός δε τουτων και εστάρπη μεταξωται δια χρυσοϋ κεντημένο και μετ μίμησιν αρχίων, προδίδουσιν ο,τι και αυτή ή εργασία άσκείται μετ περισσής τέχνης.

Υπάρχουσι και έργα τινά κεντημένα δια τριχών τής κεφαλής. Μεταξύ αυτών διακρίνονται δύο εικόνες, ή μετ παριστ τήν Αγίαν Σοφίαν εις άπλές γραμμές σχεδιογράφηματα, ή δε άλλη εκθετομένη υπό τής εκ Σάμου Έλπίδος Βοντζαλίδου είναι τελειότατον έργον γραφικής, όχι μόνον μετ προοπτικήν άψογον, άλλλ και μετ φωτοσκιάσεις τεχνικώτατας. Είναι τοπιογραφία τις. Έν μεσφ συστάδος δένδρων τās κορυφές των όποιων φωτίζει ήλιος, διαφνίνεται βίλλα τις παρά γέφυραν ποταμού τόν όποτον διαπλέουσι μικρά άκάτια, Πόση τέχνη και πόση ύπομονή χρειάσθη δια να εύρη όλας

— Θά βάλης, τής ειπε σοδράξ, αρκετές ήμερες τις άρες από αυτά τὰ βέλη να μου κέψουν: μέσα σε λίγο νερό, έπειτα θά χύσης τό νερό αυτό μέσα στο μπουκαλάκι και θά μου τό δώσης τή βραδιά που θά πρωτοπαίζω τό Méliandre.

— Καλά, κυρία, άποκρίθηκε ή Giuseppa, μετ άπάθει.

— Όρκίσου μου αυτό στο Χριστό.

— Τό όρκίζομαι.

— Οί νέοι κύριοι χαμογελούσανε.

— Θά δητε, ειπε ή Κορνηλία, μετ τόνο φωνής και μ' ένα κίνημα του κεφαλιού τόση τραγικό ώστε όλοι τράχηταν, γιατί ζέραν τί ήτανε ικανή να κάμη.

Η Κορνηλία ήτανε θυμωμένη τήν πρώτη πράστασι του Méliandre και όλο τό άκρακτήριο θαύμαζε και χειροκροτούσε ακόμη μετ φορη τή μετ γάλη ήθοποιό. Τό παίξιμο τής Τόστη ήτανε τόσο άληθινό όσο όλοι ειχανε άρχισει να έχουν άγωνία. Η ήρωϊς του δράματος τό ήξερεν, πέθανε στο τέλος. Τί θά εκανε λοιπόν ή Κορνηλία γιτ να φανη αξία της φήμης της στή σηνή αυτή ; Και όλοι επερίμεναν μετ άνησυχία.

Στό τελευταίο διήλειμμα, ποί ώρα μετξύ του σωρού των λουλουδιών τὰ όποια γέμιζαν τό καμαράκι της, αφού χαίρεται τούς φίλους της μετ όσο μπορούσε ποί καθρη φωνή και ένφ τό κουδούνι προειδοποιούσε τήν αρχήν τής πράξεως, ή Κορνηλία άνοιξε τό παράθυρο τό ότοτο έόλεπε σ' ένα όρμό σκοτεινό και στενό τής παλαίας πόλης και άναπνέοντας τόν ελεύθερο άέρα ειπε :

— Χαίρε Φλωρεντία.

— Έπειτα προς τήν Giuseppa.

— Τό μπουκαλάκι!

Η Giuseppa τής τό έδωκε χωρίς να 'π ή λέξιν.

— Και ή Τόστη εδγθη στή σηνή.

αυτάς τās άποχωρήσεις των τριχών, μεταχειριζόμενη τήν βελόνην αντι μολυβδίδος, δύνασθε να συμπεράνετε! Τό έργον τουτο, διτ τό όποτον δέν έγινε, όσο έπρεπε λόγος, όμου μετ τόν πολυθρύλητον Όθέλλον τής δεσποινίδος Πανταλέοντος, περι οϋ άμέσως κτωτέρω διακλυβόμεν εννε ο θρίαμβος τής βελόνης.

Η ιδίως λεγομένη ποικιλτική, έχουσα βοηθόν τήν χρωματισμένη μετξαν αντιπροσωπεύει ειδικώτερον τήν ζωγραφικήν εις χείρας τής γυναικός. Επιτηδειότης εις τήν χάραξιν των γραμμών. καλαισθησία εις τήν συνκρομολόγησιν του σχεδίου και τήν εκλογήν των χρωμάτων, ακριβής μικρους, είναι άπαραίτητα δια τήν παραγωγήν έργοχειρών καλλιτεχνικών, διότι άνευ των προσόντων τουτων παράγονται έξκαμλωματα. εφμίλλη μόνον των προϊόντων τής νέας ζωγραφικής σχολής, τής λεγομένης «των άνεξαρτήτων» των όποιων ή άνεξαρτησία άπολήγει εις παράφρονα όργια χρωματισμού και παραποίησης τής φύσεως!

Μετ δεσμη Ιριδών γερμανικών εκ Κωνσταντινουπόλεως Οί Έερνοι τής δεσποινίδος Αικατ. Ι. Ε. Αναστασίου, τό Έλος τής δεσποινίδος Ματθίλδης Παπαγεωργίου άμφοτερα εκ Χαλκίδος, εννε έργα άληθούς ζωγραφικής άλλ' ή εικόν του Όθέλλου τής δεσποινίδος Λουκρητίας Πανταλέοντος είναι ή κορωνίς [και δια τό πολυσύνθετον του σχεδίου και δια τήν ακριβείαν του χρωματισμού και δια τήν εκφρασιν τής μορφής των εικονιζόμενων! Πολλά έγράφησαν περι του έργου τουτου και ή εικόν ήδη εις Αθήνας εκτεθειμένη δύναται να υποσθ τήν κρίσιν δοκιμωτέρου κοινού, ώστε δέν διατριβω επί μακρόν.

Τό πρότυπον τής εικόνας ειχον ιδει εκτεθειμένο εν Δρέσδη κατά τό 1899 εις Πηγερμανικήν καλλιτεχνικήν εκθεσιν Είναι έργον του εκ Βερολίνου Carl Becker εις φυσικόν

Έπαιξε μετ πολλήν δύναμιν τήν πέμπτην πράξιν στήν όποια ή Méliandre αφού φανερώθηκαν όλα της τὰ εγκλήματα των τεσσάρων άλλων πράξεων, γυρίζει όλο της τό θυμό εναντίον της και τέλος ζητά καταφύγιο τόν θάνατο.

Αυτή τή στιγμή έόγαλε ή Κορνηλία από τό στήθος της τό σμαραγδένιο μπουκαλάκι...

Κατ βάθος, ίσως δέν ειχε καμία άμφιβολία πως τό φαρμάκι από τὰ βέλη δέν μπορούσε να θανατώση άνθρωπο παρά αν πήγαινε στο αίμα από τληγή, εκτός απ' αυτό ήξερε, ήτανε βεβαία, ότι ή Giuseppa δέν τήν ειχε ύπακούσει και δέν ειχε μάει μέσα στο μπουκαλάκι παρά λίγο καθαρό νερό.

Και όμως μόλις ειχε άκουπίσει τό μπουκαλάκι στα χείλια της και έπεσε χάμου αν νεκρή, έγινε πράσινη, τὰ μελή της άρχισαν να σπαράζουν φυσκώτατα! δέ ειχε τήν δύναμιν να προφέρη τις τελευταίες λέξεις του δράματος και δύο από τούς συντρόφους άναγκάστηκαν να τήν μεταφέρουν.

Ο θάνατος επάνουταν βέβαιος και όλο τό κοινόν σηκώθηκε κατατρομαγμένο. Και κανεις δέν ειχε άμφιβολία πως ή Τόστη φαρμακεύτηκε θεληματικά και άληθινά.

Κανεις ούτε αυτή ή Giuseppa, ή όποια ήξερε πως λίγη ώρα πριν ειχε γεμίσει τό μπουκαλάκι μετ καθαρό νερό. Και αυτή έπίστεψε σ' άληθινά θάνατο και έπεσε κοντά στήν κυρία της μετ κλάμματα και φωνές όπως όλοι οι άλλοι : «Φαρμακεύτηκε! Το ειχε 'πει!»

Η Κορνηλία δέκα πέντε ήμερες ήτανε μετξύ ζωής και θανάτου. Για δέκα πέντε ήμερες όλες ή έφημερίδες τής Εδρώπης και τής Αμερικης δημοσίευαν γιατρικά δελτία. Και οι γιατροί άνεκάλυψαν τό όνομα, και εξήτησαν τις ιδιότητες του δηλητηρίου τό όποτον δέν ειχε πάρει.

Και εξ ή μηνες έπειτα από τήν άποκαιριστήριο παράστασιν της, ή Κορνηλία ξαναγεννημένη, εκανε τήν εισοδό της στο Μεγάλο Θεάτρο τής Φλωρεντίας!

(Jules Lemaitre).

μέγεθος, παριστάνον τον Ὀθέλλον διηγούμενον τὰ κατορθώματα του εἰς τὴν Δεσδαμιόναν καὶ τὸν Βραβάντιον, τὸν πατέρα της. Ἀντίτυπον τούτου ἐν μικρῷ εὔρεν ἡ δεσποινὴς Πανταλέοντος εἰς καφενεῖον τῶν Τρικκάλων, ὅπου διαμένει, (ἐξ Ἀταλάντης καταγομένη) καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔλαβε τὸ σχέδιον. Ἡ ἀναπαράστασις εἶναι πιστοτάτη καὶ ἂν σκεφθῆ τις ὅτι ἡ ἐργασθεῖσα, ὡς μοὶ εἶπεν, ἡ ἴδια, οὐδέποτε ἐδιδάχθη ζωγραφικὴν, δὲν δύναται ἢ νὰ θαυμάσῃ τὸ ἔξοχον τάλαντον, ὡς ἐγκρούπεται ἐν αὐτῇ!

Ὀλίγα ἔχω νὰ προσθέσω περὶ τοῦ ἰδίως καλλιτεχνικοῦ τμήματος τῆς Ἐκθέσεως. Ἀφοῦ αἱ ἐν Ἀθήναις εἰδικαὶ ἐκθέσεις μὲν ἔχουν νὰ παρουσιάουν ἔργα ἄρτια, ἐννοεῖται ὅτι τὸ ἐνταῦθα διαμέρισμα ὀλιγίστας ἀξιώσεις διεκδικεῖ.

Εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καλλιτεχνικὰ πτερυγίσαι, δοκίμια, μαθητικὰ μᾶλλον πολλὰ ὑποσχόμενα ἐν τῷ μέλλοντι.

Τοῦτο μόνον τὸ συμπέρασμα ἐξάγει τις ἐκ τῆς Ἐκθέσεως, ἐν γένει. ὅτι ἀφοῦ ἡ Ἑλληνὶς ἀπέδειξε διὰ τῆς βελόνης πόσῳ βαθέως ἔχει ἐρριζωμένον τὸ αἶσθημα τοῦ καλοῦ, δύνανται καὶ εἰς τὴν ἰδίως καλλιτεχνίαν μετ' ἐπιτυχίας νὰ ἐπιδοθῆ τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον καὶ πρὸς τὴν φύσιν καὶ πρὸς τὸν προορισμὸν της, συναρμύζεται ἄριστα.

Εἰρ. Ι. Οἰκονομίδου

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Φιλέτα σαλάτα. Λιμβάνετε ἐν φιλέτο, το καθορίζετε ἀπο τὰ πετσά καὶ ἀπο τὰ νεῦρα καὶ το κόπτετε εἰς τεμάχια δύο δακτύλων πάχους ἕκαστον. Τὰ τρυπάτε εἰς το μέσον καὶ θέτετε ἐκεῖ ἐν κομματάκι λαρδί. Τὰ ἔλατοπιπερώνετε τὰ ρανίζετε μὲ ἄσπρο κρασί τὰ ἀφίνετε 1/4 τῆς ὥρας καὶ ἔπειτα τὰ τηγανίζετε ὡς 5 λεπτά μὲ φρέσκον βούτυρον. Ἀρκεῖτε ἔπειτα τὰ φιλέτα ἀπο τὸν χυμὸν τῶν καὶ προσθέτετε εἰς αὐτὸν μὲ κουταλιὰ του γλυκοῦ φαρίαν καὶ μίαν κουταλιὰ ξύδι τὴν φαρίαν κοκκινίζετε ὡς νὰ χρωματισθῆ ὡς κανέλλα. Προσθέτετε ἕνα ποτήρι καλὸ κρασί, μαρσάλας, εἰ δυνατόν. Ἐπειτα ἔχετε ἰδιαίτερος ζεματισμένον ἕνα μυαλὸ ἀρνίσιο, το καθορίζετε καὶ το λύνετε μὲ το κουτάλι, τηγανίζετε ἰδιαίτερος φέτες ψομί τοῦ σχήματος τῶν φιλέτων, τὰς ἀλοίφετε μὲ τὸ μυαλο το λυωμένο καὶ ἐπάνω τοποθετεῖτε τὰ φιλέτα σας εἰς τὰ ὅποια χύνετε τὴν σάλισαν ὡν ζεστήν καὶ τὰ γαρνίρετε ἢ μὲ πιζελάκια σωτὲ ἢ μὲ οἱ δὴποτε, ἄλλο

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριαι μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κάμνουν τὸν δρόμον τῶν εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὃ ὅποιος χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργοστάσιον ἰδρύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφάντριων, ἡ ὅποια εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν τέχνην εἶναι ἐφάμιλλος μὲ τὰ ἀρίστης εἰς τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραμητινοῦ, τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀρχαιοειδῆ καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσὰς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ὅλα τὰ εἶδη διὰ τῶν ὁποίων στολίζεται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεότης ὡραία καὶ σφριγηλὴ καὶ ἡ ὥριμος ἡλικία ἀνακτᾷ τὴν ἀπολασθεῖσαν ἀνθηρότητα.

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ. Τὴν ἐπιγραφὴν αὐτὴν φέρει τὸ κατ' αὐτὰς ἐκδοθὲν 28ον βιβλίον τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν ὠφελίμων βιβλίων. Ἐργαζομένη ἀπὸ τὸν κ. Γ. Σωτηριάδην καὶ περιέχει εἰκόνας καὶ μέγαν χάρτην τῆς εἰς Ἀσίαν ἐκστρατείας τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Τὸ βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἐξαιρετικὸν λαϊκὸν καὶ σχολικὸν ἀνάγνωσμα. Πωλεῖται λεπτὰ 40 εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων καὶ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συλλόγου 42 ὁδὸς Ἀκαδημίας.

Τὸν Μάτιον θὰ ἐκδοθῆ τὸ Δένδρον τοῦ κ. Δ. Γρηγοριάδου τὸν Ἰούνιον Ἱστορίαν ἐνὸς Πλουσίου τοῦ κ. Α. Μάτεσι καὶ τὸν Ἰούνιον αἱ Πρῶται Βοήθειαι τοῦ κ. Θ. Φλωρᾶ.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Υποδηματοποιῦ ἀπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑπ' ἀπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίης ἧτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαρχομύλου κομψότητα ὑποδήματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ἔτι μὲν ἐκ τῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἄριστα καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθεῖς ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναρθητέους χρωματισμούς.

Ὁ ἄνθρωπος βοηθὸς τῆς μελίσσης

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ θερμῶς αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι μας, αἱ καθυστεροῦσαι τὰς συνδρομάς τῶν μέχρι σήμερον νὰ σπεύσουν εἰς ἐξόφλησιν τῶν καθυστερομένων. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τὰς κ. κ. ἀνταποκριτρίαις καὶ ἀνταποκριτάς μας.

Παναθήναια : — Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένο περιοδικόν.

Διευθυντῆς καὶ ἰδιοκτῆτης : Κίμων Μιχαηλίδης
Τύμημα ἐγγραφῆς : Ἐσωτερικοῦ δι' ἐν ἔτος δρ. 25

» » ἐξ μῆνας » 13

Ἐξωτερικοῦ τὰ αὐτὰ εἰς ποσὰ χρυσόν.
Ἀθῆναι 18. Ὀδὸς Φιλελλήνων.